

FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ PENTRU POPOR

DIRECTOR: Pr. VASILE CHINDRIȘ

Redacția și Administrația

Cluj, Str. Chintăului Nr. 51

ABONAMENTE: Pe un an Lei 100
Pe 6 luni " 50
Pe 3 luni " 30
In streinătate dublu. In America 2 dolari

INREGISTRATĂ LA
TRIBUNALUL CLUJ SUB
Nr. 85.

BIRUINȚA ASUPRA PACATULUI

Dacă vrei să fii tare, trebuie să fii curat. Dacă vrei să fii curat, trebuie să nu mai ai de-a face cu păcatul, să nu mai ai nici o legătură cu întunerecul. Să se vadă de oricine că în viața și în inima ta, totul este în rânduială. Să nu fie nimic pe care să L ținem în întunerec, adică să n'avem lucruri pe cari am vrea să nu le știe nimeni, lucruri ascunse de cari ni e rușine și cu toate acestea, tot ținem la ele. Întunerecul este locuința diavolului (Efeseni 6, 12) și tot ce ținem la întunerec este al lui. Să știi: Cât întunerec îngădui în inima ta, atâta loc își păstrează diavolul în tine și atâta numește el cu drept cuvânt al lui. Aceasta este pricina pentru care mulți sunt atât de chinuți de diavolul. Ei nu s'au pus cu totul în rânduială, n'au venit la lumină cu tapetele lor din întunerec, nu și-au mărturisit păcatele și nici n'au îndreptat ce trebuia îndreptat; nu s'au apropiat cu sufletele de Dumnezeu și nu și-au curățit mâinile de aceea nici nu pot să se împotrivească diavolului. Diavolul este mereu pe urmele lor. Și de ce? Pentru că mai are încă drept asupra lor. Fiindcă omul nu și-a mărturisit și părăsit unele păcate. (De pildă înapoierea lucrurilor furate, mărturisind că le-a furat). Trebuie, da! Căci astfel

de păcate sunt cu niște mâner de care diavolul oricând te poate apuca și scutera. Ele sunt în tine ca niște cârlige de care diavolul își poate oricând agăța tuniile lui, smucindu-te unde și cum vrea el.

să mergi în gheena (Mar. 9:45-47). Nu te teme, să dai la iveală tot. Căci tot se vor da odată la iveală. Toate trebuie să vie la lumină (Efeseni 5, 13). Cine se teme să și desvăluie și mărturisească viața de păcat, rămâne

înaintea duhurilor și înaintea oamenilor,

De fapt, odată și odată tot trebuie să trecem prin judecată. Cine se teme s'o facă aici în viață, nu face altceva, decât o amână pentru veșnicie.

Să știm bine, că nici un lucru nu este despre cere să se poată spune: Numai Dumnezeu știe. Nimeni, nimic n'a „văzut“. Orice faptă făcută în ascuns chiar, au văzut o mulți ochi. Multe duhuri bune și rele au văzut ce-am făcut. Din această pricină trebuie să fim în rânduială nu numai înaintea lui Dumnezeu ci și înaintea lumii de duhuri. Privește la Iov. Acolo (în cartea sa cap 11, 14-19) găsim o minunată învățătură potrivită pentru o viață de biruință.

Iată ce scrie acolo: „Depărtează-te de fărădelege și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău. Atunci îți vei uita suferințele și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape cari s'au scurs. Zilele tale vor străluci mai tare ca soarele la amiază, întunericul tău va fi ca lumina dimineții; vei fi plin de încredere și nădejdea nu-ți va fi zadarnică. Te vei uita în jurul tău și vei vedea că te poți odihni liniștit. Te vei culca și nimeni nu te va turbura“ nici chiar diavolul. i. m.

Atunci ce-i de făcut? Dă totul afară. Du-te și mărturisește, scoate din bazunarul tău, lipsește-te și dă. E mai bine să intri în viață chior, sau șchiop decât „fatreg“

sub aceeași plapomă cu diavolul și atunci, firește nu se poate vorbi de o viață de biruință.

O mărturisire cinstită, este o judecată înaintea lui Dumnezeu,

Îndrăsniți, căci Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33).

Ultimele cuvinte de rămas bun pe care Isus le adresează ucenicilor Săi sunt nespuse de mângâetoare, dulci și întăritoare.

„V'am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine“... Isus lăsa pe ai Săi în această lume vrăjmașă, protivnică lui Dumnezeu, turburată, neliniștită, unde nu puteau să aibă pace decât în Domnul. Din partea lumii nu puteau să se aștepte decât la necaz, împotrivire, batjocură, prigoană, suferință și alte lucruri în stare să-i descurajeze, făcându-i să dea înapoi.

Dar, această lume, oricât de înspăimântătoare ar părea, este biruită.

„In lume veți avea necaz, dar îndrăsniți Eu am biruit lumea“.

Da, El a biruit lumea și pe stăpânitorul ei și prin El biruim și noi. Și pace, avem numai tot în Acela care a biruit lumea trecând prin ea ca un om ceresc.

El a rămas în afaiă de tot ce era în lume, fără să se lase vreodată înrăurit de ceva ce o stăpânește pe ea. El a putut să spună: „Vine stăpânitorul lumii acesteia și el n'are nimic în mine“.

Biruința creștinului se câștigă nu luptând cu lumea, ci fugind de cel rău.

Mergând pe urmele Lui, pe Calea deschisă de viața, de moartea și învie-

rea Sa, și noi câștigăm biruința. Ap.

Ioan spune în întâia Sa epistolă (5,4-5): Tot ce este născut din Dumnezeu, biruește lumea; și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră. Cine este cel ce biruește lumea, dacă nu Cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Lumea este aceeași și azi ca și cea de atunci, din care Domnul a plecat odinioară; ea nu s'a schimbat. Să ne aducem aminte de aceasta, ca să prețuim mijloacele puse la îndemâna noastră de Domnul, ca să trecem prin ea, biruitori așa cum a trecut El.

„...Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu...” Ioan 4,10

Ai fi aflat că Mântuitorul este un izvor care îți îndestulează sufletul cu fericire și Har...

Spicuri din evanghelia de Duminecă dela Ioan 4,5-42

„Dacă ai fi cunoscut...”

Așa l-a spus Mântuitorul Samaritanenilor care a venit să ia apă dela fântâna lui Iacov — și așa îți spune și ție dragă sufletule, — care încă n'ai gustat „cât de bun e Domnul”!

O, dacă ai fi cunoscut tu, o dacă ai cunoaște barem acum, dragă sufletule; darul lui Dumnezeu! O, dacă ai cunoaște barem acum ceea ce a făcut și face încă Tatăl ceresc pentru tine și mântuirea ta...

O, dacă ai cunoaște că Tatăl ceresc a jertfit pentru tine, pe singurul Lui Fiu. Și că pentru ca tu să îți mântuiești a trebuit ca Fiul Lui să fie în numărul celor pierduți (Isaia 53,5) — că pentruca tu să ai ertare, El a trebuit să sufere osânda. Că pentru ca tu să poți avea binecuvântarea, El a trebuit să fie făcut blestem. Că pentruca tu să poți vedea slava — El a trebuit să se coboare „în adânc”, că pentruca tu să poți avea sfințenia, El a trebuit să fie făcut păcat...

O, dacă ai cunoaște tu cât L-a costat aceasta și pe Tatăl ceresc, dar și pe Mântuitorul!... Abia atunci îți ai da cu adevărat seama de prețul cel înalt al Darului lui Dumnezeu, de puterea cea mare și minunată a jertfei Mântuitorului nostru — și de ticăloșia inimii tale, care a crezut că poate fi curată și fără El; că poate fi mântuită și fără jertfa Lui, — și ai striga căit plângând cu amar:

„Doamne dă-mi”

Darul Tău.

Doamne, în mine nimic nu este bun. Toate gândurile mele, toate faptele și vorbele mele sânt pătate

Setea sufletului se poate adăpa numai cu „apa cea vie” pe care a revărsat-o în lume Isus Mântuitorul. În mijlocul apelor marii poți muri de sete. Apele marii nu stăpără setea.

Intocmai așa sânt și apele lumii. Ele nu stăpără setea sufletului. Sufletul moare de sete în valurile lumii: Setea cea sufletească poate fi adăpată numai cu izvorul apelor vii ce țâșnesc din stâncă Golgotei, cu darurile pe care le dă Jertfa Crucii.

de noroiul păcatului. Toate faptele și planurile mele pe care le-am crezut eu că sânt „bune” acum văd că sânt ca niște zdrențe murdare. Sufletul meu mi-l văd plin de tina păcatului, gata să cadă în osânda morții veșnice, fiindcă „pata păcatului este moartea” (Romani 6,23)

Tot ce am făcut eu și tot ce aș putea face eu fără Tine nu mă poate mântui! — Doamne Isuse, zdrobit sub fărădelegile mele cad în fața ta și Te rog: dă-mi ertarea ta. Plătește Tu datoritiile mele, eu nu mă pot plăti! Spală-mi păcatele mele cu Sângele Tău cel sfânt. Impacă-mă cu Tatăl Tău cel sfânt. Impacă-mă cu Tatăl Ceresc prin jertfa Crucii Tale (II Cor. 5,20) Fă-mă dintr'un rob a păcatului, un copil a lui Dumnezeu (Ioan 1,12) căci numai Tu singur Doamne Isuse, Poți face aceasta. Căci Tine ți-a fost dată puterea.

...Și apoi, dragul meu când îți ștergi lacrimile ferbinții de pocăință, fața ta se va însenina dintr'odată, sufletul tău va tresări înflorat de fericire și vei striga plin de bucurie:

„Doamne văd...”

minunea Ta!

Câtă vreme am căutat ca prin mine însumi să fac totul, am constatat că toată truda îmi este zadarnică, fiindcă binele pe care voiam să-l fac nu făceam, ci răul pe care nu l voiam (Romani 7,15) Câtă vreme căutam să câștig mântuirea numai prin puterile mele, peste sufletul meu zăcea o maramă care îl ținea mereu într'o stare de neputință.

O, dar astăzi, când am văzut că eu și toate faptele mele nu sânt nimic.

— Când am văzut că despărțit de Isus mă așteaptă numai „iadul cei de foc”, cad la picioarele Tale, cu lacrimile căinții și rugăciunii mele către Tine: — o, astăzi văd ce minunat ai lucrat Tu Dumnezeu mântuirii mele, pentru scăparea mea. Căci ce nici n'am îndrăznit a-mi închipi vreaodată, acum văd atât de minunat! Căci ce nu puteam nici bănuși măcar înainte, — acum văd atât de limpede prin credință (II Corinteni 5,7).

„Te laud Doamne”, Te laud cu Psalmul Tău, „Căci Tu ai lucrat atât de minunat și în viața mea.” Eu am primit toată ertarea Ta.

„Venii de vedeți”

Indată ce Mântuitorul s'a descoperit femeii samaritanence, evanghelia ne spune că ea și-a lăsat și galeata acolo și a fugit să dea de știre în cetate și să cheme pe toată lumea la Mântuitorul îndemnându-i: „veniți și vedeți...”

Ce slujbă minunată!

O, tu iubitorul meu, care L-ai aflat pe Mântuitorul sufletului tău — nu făcea! Du mai departe vestea aceasta prin Cetate, prin lume, și chitămă pe cât mai mulți la acest Doctor minunat, care îndestulează sufletul cu apa vieții.

Ca să guste cât mai mulți din bunătața Lui. Nu uita că dacă ți s'a făcut atâta bine — mai sânt încă atât de multe suflete care însetează încă după Pacea și fericirea pe care numai El o poate da.

Chitămă-l la El!

Spune-le că tu n'ai dat nimic și că nici ei nu trebuie să dea nimic în schimb ertării și mântuirii pe care o primesc în Dar dela El. Nimic decât lacrimile și inima lor, așa cum ți-ai dat-o și tu. Lacrimile, pentru căință și întoarcere — iar inima, ca să o umple El cu Harul Lui, cu Pacea Lui, cu plinătatea cu care o aduce beșugul Darului Său...

O, ce nespună fericire! Venii și vedeți.

Traian Doră

o—o

Vuet de luptă

Isus Biruitor — Isuse,
Azi mi de piedeci ni se puse
In lupta 'n care Tu ne porți,
Ne-apasă cu poveri nespuse,
Restignitorii Tăi Isuse
Și noi tăcem ca niște morți.
Ne curge sâgele și roaie
Din spatele ce ni se 'ndoale
Sub biciul lor de aprigi sbiri,—
Dar curgă hula ca o ploaie,
Căci ura-i ceară ce se 'nmoale
La focul tainicei iubiri—
Ne calce ranele 'n picioare...
Căci noi cu fața zâmbitoare,
Ne vom ruga stăruitor:
Ca fericirea, ce răsare
Din zarea vieții viitoare
S'o poarte 'n inimile lor.
Să-i faci Isuse să 'nțeleagă:
Că viața-i pasere pribeagă
Că totu-i morții jertfă dat,
Afar' de mila ce se'ncheagă
Din jertfa vieții Tale 'ntreagă,
Din chinul Tău nemăsurat.
In focul dragostei dintâie,
Cu jertfa Ta la căpătâie,
Noi vom pași biruitori,
Căci nu e nimeni — ca să țae
Cuvântul Tău în rupte frâie,
Dintre sârmanii muritori.

7-IV 1940

Simion Paraschiv

A apărut

„O vorbă la ureche”, de P. I. Tălmăcel; o broșură pentru doamne, în care se desbăte chestiunea refuzului femeilor de a avea copii.

Doamne ajută...

— O frumoasă poezie ce se poate cânta —

Câtă slavă, bogăție
Are Dumnezeu.

Câtă pace, bucurie
Este 'n sânul Său!

Doamne-ajută-ne și nouă
Ca să mergem sus
Lângă Tine Doamne sfinte
Și-al Tău Fiu, Isus!

Acolo nu-i întristare
Nici durere nu-i;
Mi de glasuri veșnic cântă,
Cântă Domnului.

Doamne-ajută-ne și nouă..

Ochii noștri nici odată
Aici pe pământ,
Nu pot vedea, ce se vede,
Sus în cerul sfânt.

Mă iubea lumea, iubea...

Fost-am fost iubit de lume
Când făceam ce ea îmi spune
Mă iubea lumea iubea
Când îmi petreceam ca ea.

Nu eram urât de nime
Când mergeam pe căi străine
Când mergeam pe căi stricâte
Și făceam mereu păcate.

Doamne-ajută-ne și nouă..

Mintea noastră este slabă
Nu știe ce-i răi,
Nu-i condei ca să-l descrie
Și nu este grai.

Doamne-ajută-ne și nouă...

Acolo, zice Scriptura,
E loc minunat
Și fericire de aceea
Ce l-au câștigat!

Doamne-ajută-ne și nouă...

Acolo-e mândră țară
Cu mii de eroi
Acolo te 'ndură Doamne
Să mergem și noi.

Doamne-ajută-ne și nouă...

Ion Tuduscluc

Dar acum de când eu
Am urmat pe Dumnezeu
Și vreau pe acest pământ
Să slujesc Domnului sfânt.

Lumea'ncepe a mă ură
Preteni a mă părăsi
Dar las'lumea mă urască
Numai Domnul mă iubească.

Iacob Suciu

Mulțumire

Doamne cum să-ți mulțumesc
Din câte m'ai scăpat
De câte ori eu Te-am cerut
Cu drag m'ai ajutat

Cu drag, căci dragoste ești Tu!
La orișicî Te cere
l'ajuti cu drag, nu zici că nu
Și vii cu mângălere

O Doamne cum să-ți mulțumesc
De ce-ai făcut cu mine
Căci mi-ai schimbat în bucurie
Prea multele-mi suspine.

Tu m'ai scăpat de ori ce griji
De lumea trecătoare
Mi-ai spus să mă gândesc mai mult
La viața viitoare.

O Doamne cum să-ți mulțumesc
Ce ți-aș putea aduce
Ți-aduc acum inima mea
S'o curățezi Isuse.

Gr. Roșianu-Sibiu

Hotărâri de om nou

De-acum înainte vreau
s'ascult mai mult de Dum-
nezeu decât de oameni.

De pe buzele mele nu se
va maidesprinde nici o vorbă
aspră, sau supărătoare.

Ține, cum ai primit! (Apoc. 3, 3)

Această telegramă a Duhului ne pune în față un lucru mare: *statornicia*. Cine s'a întors la Domnul, trebuie să aibă grijă de un singur lucru: să rămână credincios până la moarte (Apoc. 2, 10). Să păstreze cu credincioșie învățătura așa cum a primit-o, și s'o țină, fără șovăire, până la sfârșit. Iar de-a căzut cumva, să-și aducă aminte de unde a căzut și să se întorcă la dragostea dinții (Apoc. 2, 5). În nici un caz, credinciosul să nu se ia după cei ce vin cu momeli, cu înnoiri, forme, amăgiri și alte lucruri omenești, fiindcă, în credință nu trebuie să mergi după om, ci după Domnul și Cuvântul lui vecinic. Ferește-te de cei ce fac desbinări (Romani 16, 17).

Numai hotărârea și statornicia în credință până la sfârșit, aduce credinciosului cununa vieții.

Noi vă iubim!

Dumnezeu este iubire
Dragostea e Semnul Lui
Unde lipsește iubirea
Acolo Dumnezeu nu-i!

Dacă va fi între noi
Dragostea Stăpânului
Atunci va cunoaște lumea
Că suntem slugile Lui!

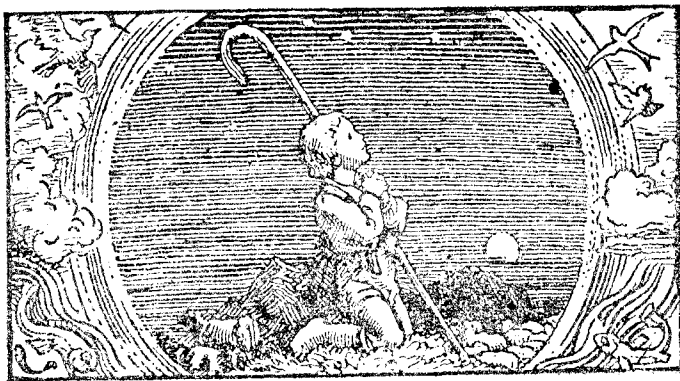
Golgota și jertfa Crucii
Sunt căile mântuirii
Acolo găsim viața
Pacea brațelor iubirii

Dacă n'ai gustat iubite
Din al Golgotei isvor
Atunci frate vino iute
Să gustăm din El cu dor!

Ilie Popovici

Mai presus de orice îngrijorare, caută să umbli pe calea Stăpânului ceresc. Orice faci, orice faptă bună, fă-o astfel precum ar fi făcut-o El însuși. Intreabă-te mereu: „ce ar face Domnul în locul meu?”

Pune frâu limbii și gândului tău, îndreptează inima ta către Dumnezeu, atunci dragostea Divină te va pătrunde ca o flacăra vie.

ALBINELE DOMNULUI

Rugăciunile omului sunt albinele Domnului, obiceiul să spună un stupar bătrân, care a trăit o viață întreagă între stupii săi. Mirosea și el a ceară și a miere ca și fagurii din coșniță.

Și, oamenii îl întrebau ne-lumeriți:

— Cum pot fi moșul rugăciunile omului albinele Domnului?

Și bătrânul răspundea bucuros la fie care:

— Vedeți albinele astea? De dimineața până seara împânzesc văzduhul cu zborul lor, și merg întâi spre soare, apoi se coboară pe flori. Când iasă pe urdinișul coșniței sunt sărace și flămânde. N'au aur pe picioarele de ațac, n'au miere în guse. Dar când se întorc aduc aur pe picioare și miere în gusa lor. Și tot umplu fagurii cu dulceața florilor.

Apoi, așa m'am gândit eu că e și omul cu rugăciunile sale. Ele pleacă din suflet sărac, se tot duc până se ating de poala preasfântă a Celui Prea Înalt, și când se întorc iarăși la om, sunt pline de dulceață, și tot umplu cu ea sufletul omului, cum fac albinele cu stupul. Și prin drumul mereu de înălțare a rugăciunilor, inima ni se îmbogățește mereu cu miere cerească. Albinele mele zboară și se așază pe multe flori; rugăciunile omului merg către un singur isvor de bogăție și de dulceață. Dacă sunt harnice și silitoare,

albinele din coșniță, rugăciunile zbor până la floarea lor de mai multe ori pe zi, și se întorc încărcate mereu cu toate lucrurile

Vai de stupul din care nu mai iasă nici o albină! Și vai de sufletul omului din care nu mai pornește nici o rugăciune!

Eu cercetez de aproape și coșnițele din care abia mai zboară când și când câte-o albină. Știu că e gata de moarte. Și cred că tot așa e și cu sufletul din care pornește rar de tot o rugăciune.

Pentru că, prietene bun, cine să mai aducă miere în stup dacă nu mai sunt albine, ori sunt prea puține? Și dacă lipsesc albinele Domnului, rugăciunile, cine să mai aducă miere în suflet?

Rămâne și el pustiu, ca și coșnița mea, pe care o scot din rândul stupilor, și o arunc sub strășină. Da, să știi dela mine, nepoate că rugăciunile omului sunt albinele Domnului, cari merg până la Dumnezeu și-i aduc darurile în coșnița sufletului nostru.

Aș spune că albinele Domnului sunt toate de aur curat când se întorc dela Dumnezeu în sufletul omului. Ele aduc daruri mai scumpe ca mierea ce o culeg din flori muștele mele. Căci floarea soarelui din care se îndulcesc ele, este însăși dumnezeirea cea întru strălucire, sfântă și prealăudată Troiță-Dumnezeu.

I. Agârbiceanu

ASCULTAREA

Inima noastră ne înșală adesea îngrozitor, când dorim să ajungem la o țintă anumită.

Ne dă cele mai nevinovate temeiuri, ca să facem ceea ce dorim; iar ochii minții noastre, întunecați de interese personale, sau de o voință necugetată, nu mai sunt în stare să priceapă rostul acestor temeiuri.

Mulți, ca să rămână în starea pe care de altminteri, o recunosc ca greșită, spun că, numai în această stare, pot avea un câmp de lucru mai întins, uitând de cuvântul Domnului: „Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său, face mai mult decât grăsimea berbecilor. (1 Samuel 15, 22).

Fraților iubiți, să luăm aminte la Cuvântul lui Dumnezeu și să nu dăm voie inimii noastre să se lase înduplecată de indemnurile omului lumesc.

Vom lupta

Astăzi când în depărtare
Arde foc de dușmănie
Noi eșit-am la hotare
Cu o mare bucurie.

Și lărgit-am frontul nostru
De ostași și de ostașe
Ca să biruim cu totul
Toate cursele vrăjmașe.

Il avem pe Domnul păcii
Și El luptă pentru noi
Dar și noi de-acum cu toții
Nu vom da nici când napoi

Să luptăm mereu nainte
Toți — cu armele credinței
Ca să ajungem și la ținta
Mult dorită a biruinței

Tânăr PREDĂ CONSTANTIN

Cuvinte de aur

A cugeta este frumos; a ne ruga, este mai bine; a iubi este totul.

Trebuie ca Hristos să locuiască în noi, dacă vrem să-l dăruim și altora.

Hristos-suferind pe Crucea-a făcut mai mult desigur pentru omenire, decât Hristos vorbind și propoveduind în Ierusalim și Galileia.

Tăcerea este de multe ori un act de energie și surâsul deasemenea.

A trăi însemnează: a ști să iubești să cugești, să suferi; însemnează (predarea) lepădarea totală a ființei noastre, pentru binele altora.

Viața este sus și moartea este jos! Viața este pentru suflet iar moartea este pentru trup.

Spic. fr. David. B. Ion.

Ce spun sfinții părinți despre citirea Sfintei Scripturi

Sf. Ciprian, episcopul din Cartagena (în anul 248) scrie: în mâinile voastre totdeauna să fie Sfânta Scriptură, iar în inimile voastre aducerea aminte despre Domnul. Nu conținuți să vă rugați și continuați să vă ocupați de mântuirea voastră, că vrăjmașul, ispitindu-vă, totdeauna să vă găsească inimile îngrădite și înarmate.

Sf. Metodie din Patara, episcopul și martirul (în anul 282) așa vorbește despre folosul citirii Cuvântului lui Dumnezeu: precum odinioară orice jertfă trebuia să fie srată înainte de a fi adusă lui Dumnezeu, așa pentru noi orice adâncire duhovnicească în Sfânta Scriptură este ca o sare, care deși pricinuesc durere (patimilor noastre), dar totdeauna este foarte mântuitoare. Fără o astfel de adâncire starea lăuntrică a sufletului

nostru nu poate—numai prin mijlocire a minții — să fie jertfă plăcută lui Dumnezeu.

Sf. Vasile cel Mare, episcop al Cesariei (în anul 366) zice: Sfânta Scriptură este insuflată de Dumnezeu, este de folos și scrisă prin mijlocirea Duhului Sfânt numai cu acel scop, ca fiecare suflet, ce caută mântuire, să poată în orice vreme să culegă din ea pentru sine, ca dintr'o visterie obștească de medicamente, mijloacele vindecătoare, trebuitoare pentru neputințele lui.

Sf. Grigorie din Nazianz, episcopul (în anul 374) scrie: îndeletnicește-te totdeauna cu Sfânta Scriptură și cu inima și cu gura, Dumnezeu nu va lăsa fără să-ți răsplătească această trudă: o lumină trainică va străluci în sufletul tău, sau și mai mult—duhul tău prin această citire va tinde dela lucrurile cele trecătoare spre lucrurile cele înalte.

Păp. VLADIMIR

Cel mai mare război din istoria omenirii

Războiul început pe frontul de Vest, continuă cu furie — Olanda a căzut — Belgia este cucerită aproape în întregime — Trupele germane au pătruns în Franța la câteva zeci de km. de Paris — Cele mai crâncene lupte din istorie — Germania a aruncat în lupte 7000 avioane, 3 mil de tankuri și milioane de soldați — Linia Maginot a fost străpunsă — America se mișcă — Ce face Italia — În Balcani până acum e liniște

Războiul început în dimineața zilei de 10 Mai, continuă cu toată furia. Dăm mai jos pe scurt mersul acestui, cel mai mare război cum n'a mai fost un altul pe acest pe pământ — așa după cum au anunțat telegramele. (Rador și D.N.B.)

Căderea Olandei

La 3-4 zile după atacul fulgerător ce s'a dat asupra acestei țărișoare. Olanda a trebuit să capituleze. Lupta eroică a soldaților olandezi și ajutorul aliaților au fost zadarnice.

Trădarea a lucrat în ajutorul dușmanului. Apoi cele câteva mii de parașutiști coborâți înapoia frontului au pus mâna pe punctele strategice, pe gări, poduri, aerodromuri ect. producând mare zăpăceală în interiorul țării, lucru care a ajutat nespuse de mult inamicului.

Comandantul armatei gen. Winkelman, văzând că orice împotrivire e zadarnică, a încetat lupta, armata depunând armele. Jerfta Olandei e foarte mare. Un sfert din soldații olandezi (100 mii) au căzut pe front.

Orașul Rotterdam a fost aproape distrus de bombe, iar a cincina parte din populație ucisă. Alte orașe au avut aceeași soartă. Guvernul și familia regală sau refugiat la Londra.

Restul armatei olandeze s'a retras spre Belgia, unindu-se cu armata aliaților.

Luptele din Belgia și Franța

Sfârșind repede cu Olanda, armata germană a fost concentrată aproape toată pe frontul belgo-francez. În fața întăririlor și fortificațiilor belgiene sau dat lupte teribile. Armata celor câteva mii de avioane, tankuri și care de luptă înaintau împreună, distrugând totuși în cale. Se zice că germanii au aruncat în luptă 7000 de avioane și vreo 3000 de tankuri.

Jalea Belgiei

Se înțelege ușor prăpădul atâtor arme grozave (mai adăogându-se și cele ale aliaților) pe oriunde ele sau angajat la luptă. Sute de mii de oameni au fost uciși de gloanțe și striviți de roțile acestor monștri. Ca și la Haga și Rotterdam sau dat și în orașele Belgiei lupte de stradă și chiar corp la corp (la Louvain). Câteva orașe au fost rase de pe suprafața pământului. Zeci de mii de civili au fost uciși de bombe sau au luat drumul pribegiei spre Franța ori spre

Anglia. Belgia se prezintă acum ca un sat ars, care mai alumă încă, după ce focul a nimicit o mare parte din gospodăriile lui. Rând pe rând au fost părăsite și ocupate de nemți, Liege, Anvers, Bruxelles, Louvain etc. Guvernul și regele Leopold sau retras în altă localitate de unde conduce luptele.

Străpungerea liniei Maginot

Față de avalanșa de foc și fier a nemților, cu toată vitejia lor, aliații au trebuit să se retragă spre Franța, dând mereu lupte și cauzând pierderi grele inamicului. Cele mai mari lupte sau dat pe râul Meusa, la Liege, Louvain (Belgia) și Sedan pe pământul francez, în apropierea căruia germanii au reușit să străpungă linia fortificată Daladier, înaintând zeci de Km. în Franța și apropiindu-se până la 130 Km. de Paris.

Bombardarea Hamburgului

Ca răspuns la atacurile aviației germane, aviația engleză a atacat orașul Hamburg și Bremen, producând explozii și incendii la rezervoarele de benzină și instalații militare. De asemenea aviația aliată a atacat adeseori înapoia frontului distrugând căi ferate, poduri și concentrări de trupe inamice.

Pierderi

Desigur că nu se poate face acum socoteala pierderilor. Ceiace se știe, e că ele sunt foarte mari. Numai germanii se spune că ar fi pierdut 1000 avioane. Un comunicat dela Berlin spune că germanii au făcut peste 110 mii prizonieri aliați (Astea până Duminecă 19 Mai). Germanii spun că au străpuns linia Maginot. „Situția — a spus d. P. Raynaud primministrul Franței, Sâmbătă la radio — este gravă, dar nu disperată”. Orașele de către graniță au fost evacuate. Copiii între 6—14 ani din Paris au fost transportați în altă parte a țării.

Privind rezultatele de până acum se poate spune că nemții au câștigat prima repriză a războiului. Aceasta și fiindcă au folosit —

Arme noi și un nou fel de luptă

Succesul german se datorește în primul rând armelor sale. Carele blindate și avioane multe

Apol atacului fulger și neșteptat, ca și în Polonia și Norvegia. Felul de luptă încă este ceva nou. Trupele motorizate pe uscat și avioanele în aer sburând la o mică înălțime aiacă deodată

Fiecare unitate motorizată are mitraliere, un tun mic și un aparat de telegrafie fără fir cu ajutorul căreia informează armata din urmă și mai ales artileria, de tot ceea ce vede. Carele de luptă pot alerga apoi cu iuțieala unui tren.

Parașutiștii — Infanteria aeriană

O armată nouă. În Olanda, datorită acestor parașutiști lansați din avioane (nune făcute — cari se deschideau pe dedesupt — s'a putut ajunge la o înaintare atât de repede.

În Belgia, acești parașutiști coborâți în dosul trupelor, era prevăzuți cu mici aparate de telegrafie fără fir cu ajutorul cărora trimiteau informații armatei germane, care bombardează apoi localitățile indicate.

America se mișcă

Față de situația grea din Europa, America eșind din nepăsarea sa, începe să se intereseze de aproape de coarta războiului. Cetățenii americani cer intrarea în război alături de aliați.

Președintele Roosevelt a cerut și s'a aprobat 1.694.000.000 dolari pentru reînarmare.

Ajutoarele pentru aliați pot merge până la intrarea Americii în război alături de ei.

Fierberea din Italia

Focul pe pe frontul de vest, a înfierbântat-o și pe Italia. Mii de studenți și fașciști au manifestat contra Franței și Angliei din cauza blocajului, cerând Duceșii să dea ordinul de luptă.

Legația jugoslavă și ambasada engleză și franceză au fost păzite de armată. Unii membrii ai legației iugosl. și ambasadei engleze au suferit plăceri dela manifestații. Un lord englez a fost palmuit într'un local din Roma.

Se spune că intrarea Italiei în război e chestie de zile.

În Balcani, până acum e liniște

Până acum în țările din centrul Europei și Balcani e liniște. Statele înțelegerii balcanice ca și Bulgaria întăresc legăturile de bună înțelegere între ele, pregătindu-se în același timp căci nu știu ce poate aduce ceasul.

Măsuri de prevedere

împotriva streinilor

În ziua de 17 Mai M. Sa Regele a semnat decretul-lege pentru controlul streinilor.

Dat fiind că sunt mulți supoși sau vizitatori străini cari prin activitatea lor dăunează intereselor țării, în baza acestui decret-lege ministrul de interne este autorizat să dispună internarea acestor streini — până când vor fi expluzați din țară — la Mercurea-Ciucului unde s'a înființat primul lagăr pentru streini.

D. Ghelmegeanu, ministrul de Interne

Anglia se teme de un atac

și se pregătește de apărare

Ocupând Norvegia, Olanda și o parte din Belgia, Germania s'a apropiat foarte mult de Anglia, așa că un atac asupra acestei țări nu mai este cu neputință. El s'ar putea face prin parașuști, trupe transportate cu avioane sau cu vapoare.

Rânduri către Preacurata

Stropi de aur când așează
Rouă, noaptea'n flori de crin
Și a lunei blândă roză,
Toarnă în fântâni rubin.

Calea Laptelui mă cheamă
Și un iremurat de stea
Mi te-duce'n minte mamă:
„Sutul și nădejdea mea”

Și pe-aripi de gând imi zboară
Dorul meu nemărginit
Pân la Tine, o! Feceoară:
„Far, ce'n noapte-ai răsărit!”

Dorul meu e-acei ce-l are
Beduinul în pustiu
Ori ocașul în prinsoare:
„Liber, liber ca să fiu!”

Lanțul poștelor ce-mi cere
Sufletul, spre glie iar,
Să-l sorbesc, Tu, dă'mi putere
Pun'e'n inima mea jar;

Intețeste'n mine focul
Dragostei de Fiul Tău,
Ca să nu mă prind în scozul,
Ori în cursa celui Rău!

Petru Anca

tate cu avioane sau cu vapoare.

Așteptându-se la așa ceva, Anglia se pregătește. S'a înființat un corp de armată voluntar care are de scop să nimicească pe parașutiști și întărește paza pe coaste.

Din 1066 un atac cu armate care să debarce în Anglia, nu s'a mai produs.

Pe frontul din Norvegia

Luptele continuă la Narvik. Aliații debarcă trupe și se întăresc pe poziții. Orașul Narvik este distrus de bombe.

Portul Bergen a fost bombardat de englezi.